

ΑΡΣΕΝΙ ΤΑΡΚΟΦΣΚΙ

Ευρυδίκη

Ο άνθρωπος έχει ένα κορμί
ένα και μοναδικό
και η ψυχή βαρέθηκε πια να στριμώχνεται
σ' ένα περίβλημα μ' αυτιά και μάτια σε μέγεθος πεντάρας
και δέρμα ζάρα τη ζάρα να συγκαλύπτει
μια σκευή όλο κόκαλα.

Από τον κερατοειδή βγαίνει η ψυχή
και πετάει στο κοίλωμα τ' ουρανού
σε μια παγερή ακτίνα τροχού
μ' ένα σμήνος κυκλοδιώκτα πουλιά
κι από τ' αμπαρωμένο παράθυρο του ζωντανού κελιού της ακούει
τον τριγμό των δασών και των σιτοβολώνων
το σάλπισμα των εφτά θαλασσών.

Η ασώματη ψυχή είν' αμαρτία
Όπως κορμί χωρίς πουκάμισο
Χωρίς πρόθεση τίποτε δε γίνεται
Χωρίς έμπνευση, ούτε γραμμή.
Αίνιγμα δίχως λύση: ποιος επιστρέφει
αφού χορέψει στην έρημη πίστα;

Κι εγώ ονειρεύομαι άλλη ψυχή
ντυμένη μ' άλλα ρούχα
να φλέγεται καθώς τρέχει απ' την ατολμία προς την ελπίδα
άυλη κι ανίσιωτη
σαν φλόγα να ταξιδεύει πάνω στη γη
και στο τραπέζι πίσω της αφήνει μια πασχαλιά
να την θυμούνται.

Τρέχα λοιπόν παιδι μου
και μην στεναχωριέσαι για τη δόλια την Ευρυδίκη.
Κύλα το χάλκινό σου τσέρι, γρήγορα
Δως του με την βέργα να κυλήσει τον κόσμο
Όσπου να σημάνει τέταρτο.
Και για απάντηση σε κάθε σου βήμα,
Με τόνο χαρωπό μα αδιάφορο,
Η γη βουϊζει μες στ' αυτιά σου.

*Μετάφραση: Σεραφείμ Βελέντζας
Από το βιβλίο: Αντρέι Ταρκόφσκι, Σμυλεύοντας τον χρόνο
Νεφέλη, Αθήνα 1987*

